

L'ESGLÉSIA, CASA DE DÉU

per JEAN CORBON

L'església de pedra o de fusta, on entrem per participar a la Litúrgia eterna, és un espai del nostre món, però la seva novetat consisteix a ser un espai que resplendeix per la Resurrecció. No un espai que simbolitza platònicament un univers abstracte, sinó un espai habitat realment per un món alliberat de la mort. Es allí, precisament, on celebrem la Litúrgia tot acomplint el Misteri del Cos de Crist.

Tot ésser humà porta en ell mateix el somni d'una casa. Per al nostre Déu, això no és un somni, és una promesa, i, en Jesús, és la realitat. Quan nosaltres construïm una església, portem dins nostre el desig d'una casa, per a ell i per a nosaltres. Però, som prou conscients que aleshores es verifica per a nosaltres la profecia de Natan a David: «I ara el Senyor t'anuncia que et farà un casal»? És el que Jesús també anunciava, en el seu zel per la casa del seu Pare: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies». Aquest retorn de la gràcia, aquest pas a una estada on tot viurà, és pròpiament l'esclat de l'espai que té lloc en la Resurrecció de Jesús.

En efecte, la pròpia casa sempre ha estat percebuda per l'home com la prolongació del seu cos, com el segon espai de la seva persona després del vestit. La casa humanitza l'espai, el fa habitable, el personalitza, fins al punt que l'arquitectura de les primeres cases seguia l'anatomia del cos humà. En el Crist, el Pare realitza aquesta meravella més enllà del que podríem esperar: som nosaltres que esdevenim el seu estatge tot prenent la forma del Cos del seu Fill. Aquesta configuració se significa visiblement en les esglésies amb planta de creu: quan el poble de Déu s'hi reuneix, pren la forma del Crist crucificat, vencedor de la mort; quan el Riu de l'aigua de la Vida s'escampa per la nova Jerusalem, suscita els Arbres de la vida.

L'espai d'una casa espera la presència dels seus habitants i és signe de la qualitat de la seva presència. L'espai sacramental d'una església és portador d'una espera tota nova. Més enllà de l'assemblea que hi celebra, és obert a tots aquells que no hi són i que encara desconeixen que el seu estatge veritable és el Cos de Crist. Signe del Pare que espera i de l'Esperit que crida, aquest espai és signe alhora d'una Presència que és Do gratuït, capacitat de compartir, joia, pau. L'altar és el centre com el lloc de la Copa de la salvació i de l'acció de gràcies, taula del convit de la caritat divina. A través d'ell l'espai sacramental es troba, no solament centrat, sinó també en moviment, el moviment de la Comunió trinitària on el Cos de Crist es dilata en ofrena i en lloança de Glòria. La recerca de l'estatge, iniciada al primer paradís, s'acaba aquí al cor de la Santa Trinitat: «Estigueu en mi i jo en vosaltres... Manteniu-vos en l'amor que us tinc. Si observeu els meus manaments, us mantindreu en l'amor que us tinc, com jo també observo els manaments del meu Pare i em mantinc en l'amor que em té».